

דרכי אדם

כל העולם במה

בכל חייו היתה לבונדי לוי רק שאיפה אחת: לרכוש ידידים ולהצליח בחברה. שאיפה זו הובילה אותו לשיטות ששום ספר-הזרחה לא חלם עליהן — וגם לבית-הסוהר.

יתום בגיל חמש. בונדי לוי (19) נרדף במצרים. יותר מכך אינו יודע. רבים יודעים לספר אם גולדו ביוט סגריי או יום בהיר, אך לבונדי ביוט לא היה מי שיספר לו. אביו נפטר כאשר הוא היה בן חמש, הותיר את אמו בחודש הרביעי ל-הריונה. כאשר נולדה הבת, מתה האם בשעת הלידה. כעבור שנה מתה אף התינוקת.

בגיל 12 נשאר לבונדי לוי יתום. הוא צורף כ-10 שנים במפעלים של חברת הברז, וזאת עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בסוף החודש. המנגנים קיבלו מיד את ה-הצעה, העמידו לרשותו של בונדי גם מוניט. במשך כשבועיים ערך בונדי שש הופעות בחברת הנוער שלו ובחברות אחרות. הוא לא דרש מהם תשלום. שכרו היה הערצת חבריו, ששבה אליו, כבעל כושר אירגון, מופלא. הוא אף ניצל את נהג המוגיות ב-פגישותיו עם נערות, גער בו בכוס שעה שהיה מאחר לבוא.

בונדי לוי נולד ב-1919 בירושלים. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

אחד הנערים. לאותו נער היו קרובי מש-פחה בחיפה, מהם נודע לו על מה שקרה לבונדי בהיותו שם. לכן, כאשר הרגיש כי המלכודת מתהדקת סביבו, הטיה בפניו של בונדי: "אתה מדבר על גנבים? אתה בעצמך גנבת קופה בחיפה!"

עולמו של הנער התמוטט עליו. משך לילות אחדים לא ישן, בהרגישו כי חבריו החלו להתעלם ממנו. הוא החליט כי עליו לקנות בחזרה את אהדתם.

סוף במשטרה. בלבו צץ רעיון. בעזרת קרוב משפחה התקשר עם תיומורת קטנה, הבטיח למנגניה לערוך עבורם הופעת עזרת במועדוני-נוער. הוא הסביר כי הדבר נערך מטעם ההסתדרות, ואת שכרם יקבלו

בונדי לוי

לרכוש ידידים ולהצליח בחברה

בסוף החודש. המנגנים קיבלו מיד את ה-הצעה, העמידו לרשותו של בונדי גם מוניט. במשך כשבועיים ערך בונדי שש הופעות בחברת הנוער שלו ובחברות אחרות. הוא לא דרש מהם תשלום. שכרו היה הערצת חבריו, ששבה אליו, כבעל כושר אירגון, מופלא. הוא אף ניצל את נהג המוגיות ב-פגישותיו עם נערות, גער בו בכוס שעה שהיה מאחר לבוא.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

בונדי לוי נולד בירושלים ב-1919. הוא היה יתום בגיל חמש. הוא עבד במפעלים של חברת הברז עד שנת 1935. הוא נשאר בחברת הברז עד שנת 1935, אז עבר לעבוד במפעל הברז של חברת הברז.

סלאבה מירובסקה (מימין). הדוגמנית הפולנייה-רוסיה אשר הפכה אהובתו של שותף בכר שעזרה לו לחמוס את חברת גרדה בראון, אחותה של פילגש הפירר.

אלוף-מישנה הטיס הרמן פגליין, מפקדו וידידו של בכר, שפילט לו את הדרך אל הצמרת. בתמונה: נשואיו של הרמן פגליין עם גרדה בראון, אחותה של פילגש הפירר.

הפרשים הראשון. יחד עם פגליין היה אחד הפושעים השפלים ביותר בווארשה. בין השאר, העביר לידיים אריות את חברת-הפרוות אפלבויים, בעלת השם העולמי. יחד עם מזכירתו של הבעל הקודם, שנמלט, הוריד את נכטי החברה מ-40 מיליון מארק ל-50 אלף מארק. הוא הכניס את המזכירה, סלאבה מירובסקה, להריון, וביקש מן הגסטאפו לאסור את בעלה, שהיה קצין פולני. כעבור כמה ימים, בהסכמת אהובתו, הוא רצח את הבעל בתא. שעות משעות לפני כן השיגה האשה מבעלה חתימה על יפוי-כוח לשימוש ברכושו.

מכסימיליאן אפלבויים, בעל החברה המהוללת, ברח מיד עם פרוץ המלחמה מפולין. אך כאשר נכנסו הגרמנים לארשה, הגיע פאסבנדר המתוק (שהיה אז סרן) אל משרדי החברה ברחוב מארצילקובסקה מס' 125. הוא התמנה ל"נאמן", וזכה לחסותה של המזכירה הדוגמנית מירובסקה, אשה רוסייה-למחצה.

סלאבה מירובסקה חלמה תמיד על עושר ומותרות. עתה ניצלה את ההזדמנות. היא היתה לאהובתו ולשותפתו של פאסבנדר.

טרקליני-התצוגות של החברה הפכו מרכז של אורגיות מיניות ואלכוהוליות. בעזרת מתנות נימשכו למקום כמה דוגמניות ותופרות-פרוות, וכך קם במהרה בית-זונות ממדרגה ראשונה. ואילו בבתי-המלאכה של החברה נמשכה העבודה בקדחתנות, כי אלברט המתוק היו הרבה חברים, קציני ס"ס, שהיו זקוקים לפרחת כדי להעניקן כשי לנשותיהם ול-פילגושיהם.

הפרוות גם עזרו לקשור קשרים בצמרת. הן נשלחו למושל פולין ולראשי הס"ס בברלין, מתוך תקווה כי בבוא העת יביעו אלה את תודתם בצורה נאותה.

חידוה הגזע

לוחמי-מישנה פגליין לא מפגר אחרי פקודו. גם לו היתה פילגש פולניה, וגם זו נכנסה להריון. הוא הכריח אותה לבצע הפלה. שתי הפילגשים הפולניות הטרידו, לבסוף, אף את מנוחתו של הרייכס-פירר הימלר. כי שופט-חוקר של הס"ס פקד לפתוח בהליכים משפטיים נגד פגליין, פאסבנדר וכמה קצינים אחרים בעון "חילול הגזע" — קיום יחסי-מיני עם בנות הגזע הפולני הנחות.

בלכסיקון הנאצי, לא היה פשע חמור יותר. אך חבריו של בכר זילזלו ביצחי זה, כשם שבו לו אדולף איימן, שחי בחינה תקופה ארוכה עם פילגש יהודיה, שעה שעסק בגירוש היהודים מאוסטריה.

כך, ביום בהיר אחד, התפרצו חוקרי הגסטאפו במינכן לבית-הספר לרכיבה של הס"ס, שהיה כסוף לפקודתו של פגליין. שם גילו כמות גדולה של סחורות שנשדדו בפולין, כגון שטיחים ופרוות.

פגליין התרגו על "התערבות" זו בענייניו, נזף בפקודיו על כי לא פתחו באש על אנשי הגסטאפו (שגם הם הטיחו ל"ס"ס). "התנהגות בלתי-אפשרית", העיר הימלר, בשולי אותו מיסמך. אך הוא הסתפק בתירוציו העלובים של פגליין, והפסיק את כל ההליכים נגדו ונגד ידיו. שהרי גם הימלר קיבל פרוות חיים. שאר הקצינים הנאשמים היו פחות מאושרים. הם נענשו קשות. אחד מהם, שהוגדר בוד"ח השופט-החוקר כשותפם של פגליין ופאסבנדר, אף הוצא להורג.

האם ייפלא כי בכר החליט להישאר בחברת בני-חסותו של הימלר, וכי ניצמד אליהם בכל כוחו?

על היצמדות זו קיים מיסמך מעניין ביותר. הוא נוגע במישרין לגטו וארשה, שם נמצאו אז כחצי מיליון יהודים. רבים מהם מתו או נרצחו, והיה צורך "לטפול" בחפצי-הערך שלהם. במקומם באו יהודים חדשים, שהביאו עמם אף הם חפצי-ערך, שהיו זקוקים ל"טיפול".

באפריל 1942 העמיד פגליין לרשות מפקד המיטרה והס"ס בארשה את אחד מאנשיו, פראנץ קונראד, כדי לפקח על "טיפול" זה. קונראד העיד על כך ב-1948, ערב הוצאתו להורג בפולין כפושע-מלחמה:

"שלישו של פגליין, קורט בכר, ניגש עמי למפקד המיטרה. בחזרו הודיע בכר כי תמות הסכמתו של פגליין להעמיד אותי לרשות תפקיד זה. תובע פגליין אחוז מטיים מחפציה-הערך של היהודים. הוכן על כך פרוטוקול קצרני. אחרי שכבר קיבלתי על עצמי את התפקיד, דרש ממני פגליין כמה שטיחים יפים, שנמצאו במחסן הרכוש היהודי הנתוש. כשהייתי בגטו, ראיתי שתי משאיות של פגליין, שבאן לקחת חפציו-ס"ס."

אך אותו בכר, שתבע למען ידידו ומפקדו אחוזים מן הרכוש שנשדד בגטו, טען לאחר מכן עדותו: "אין זו אמת שהיו לי ידיעות מיוחדות על הגטו בווארשה."

(המשך בעמוד 20)